

POKLĘKAĆ (3) *vb impf*

o jasne.

praet 3 pl m pers poklękali (1). *subst* poklękały (1). \diamond *part praes act* poklękając (1).

Sł stp brak, Cn s.v. klękać, Linde bez cytatu s.v. poklęknąć.

Upadać na kolana, klękać w celu wyrażenia pokory, czci i uwielbienia (głównie wobec Boga); advolvi a. provolvi genibus, congener(c)lare, desiderare in imos poplites, excipere se in pedes a. in pedibus, excipere poplitibus corpus a. se, flectere genu, flexo poplite sidere, ingeniculare, pinsere terram genibus, procumbere in genua, submittere flexum genu, tangere genu terram Cn (3) : Bo wiele się ich [nierządnych niewiast] náydowno/ ktore [...] swoy niewstyd/ y fromotny żywot hańbiły/ y porwawszy sięz łózká/ znim [św. Witalisem] zaráz poklękały/ y modlitwę znim czyniły SkarŻyw 107.

poślękać przed kim (1): pośmiewając się/ przed nim [Panem] poklękali/ Krolem go zwáli. ArtKanc D9v.

Zwrot: »na kolano poklękać« (1): widziáá [Syna] oną koroną frogą vkoronowánego/ którą wielkim gwałtem ná iego naświétfzą głowę wciśnęli/ y aż prawie do mozgu przerázili/ ná iedno koláno poklękając [!] z niego się naśmiéwali SiebRozmyśl I3v.

Synonimy: padać, upadać.

Formacje współrdzenne cf KŁĘCZEĆ.